

Монахът остави киноvara да изсъхне, стана и се отпрати къмъ прозорчето на килията си.

Далече, въ мрака, Търновъ горѣше окиченъ въ вѣнецъ отъ дребни кървави точки.

Въ многобройнитѣ клади изпущаха сетенъ въздъхъ преданитѣ синове на своята вѣра.

4

Бѣше свѣтла мартенска нощъ. Презъ сводеститѣ прозорци на предверието свѣтлината на месеца обтѣга ярки жълти ивици по чернитѣ и бѣли четвъртити плочки на мраморния подъ. Блюстителитѣ се разхождатъ съ тихи, едва чути стѣпки предъ царскитѣ покои. Отъ време на време тѣ се спиратъ подъ високитѣ прозорци и размѣнятъ по нѣкоя дума:

— Ето вече трета смѣна следъ полунощъ приближава. Безъ малко и блюстителитѣ ще почнатъ да се смѣнятъ на половинъ часъ, — пошѣпна едриятъ мизиецъ, подпрѣнъ на сулицата си.

— Не вѣрва никому царъ Борилъ! На сѣнката си не вѣрва дори... И има право. Отъ измѣнническа рѣка загина царъ Асѣнъ. Отъ невѣренъ мечъ умрѣ царъ Калопетъръ. А не бѣше ли дѣсницата на най-предания, която заби копие въ бедрото на Калояна? Предателство и измама цѣвти подъ този покровъ... — отвърна влахътъ Янкулъ.

Мизиецътъ се озърна страхливо.

— Мълчи! По-тихо... Тукъ и стениитѣ иматъ уши. Отъ всѣкъде дебне невѣра...

— А отъ нея се бои най-голѣмиятъ невѣрникъ! Всѣка нощъ царътъ обикаля самъ, слухти като дива свиня, затваря всички входове, залоства вратитѣ, следъ това отново става, пакъ провѣрва стражитѣ и главнитѣ порти. Защото казано е — който вади ножъ, отъ ножъ умира...

— Тихо! Той е...

Двамата блюстители се раздѣлиха и почнаха да се движатъ съ бавни отмѣрени крачки нагоре-надолу по предверието. Изъ сѣнката изникна тънката осанка на Борила. Съ скръстени на гърба рѣце и наведена глава. Той отмина стражитѣ безъ да ги забележи, оглѣбенъ въ мисль, чуждъ